

JOURNALISTE
MARJAN VAN DEN
BERG IS GETROUWD
EN HEEFT DRIE
DOCHTERS EN TWEE
KLEINKINDEREN.

Marjan

De krakers dreigen het filmpje van mij naar mijn adreslijst te sturen. Tenzij ik € 1.650 betaal in bitcoins

‘We hebben uw wachtwoord’. Dat staat in de warrige mail die ik krijg. Slecht Engels, rommelige zinsopbouw. Toch schrik ik ervan. De adresregel bevat een wachtwoord dat ik vroeger veel gebruikte. En dat is een griezelig idee. Zelfs al gebruik ik het tegenwoordig alleen nog als ik hondenvoer bestel. Zo één keer in de twee maanden. Maar hoe dan ook, dat wachtwoord klopt. En de kraker van de dierenbenodigdhedenbestelsite vertelt me dat ze mij dankzij dat wachtwoord hebben gefilmd, terwijl ik zat te kijken naar pornosites. En dat die filmbeelden van mij behoorlijk schokkend waren. Daar kijk ik van op. Ik heb een computer zonder webcam, dus het lijkt me technisch ingewikkeld. Bovendien kijk ik niet naar porno. Ik kijk sowieso niet veel op mijn computer. We hebben een heerlijke tv, lekker groot. Dus waarom zou ik? En porno boeit me niet. Meer vrouwen hebben dat, las ik laatst. Het is te expliciet. Het windt niet op. Al dat vlees en dat zweet en dat gekreun. Geef mij maar een palmenstrand en een ruisende azuurblauwe zee.

De krakers dreigen dat aanstootgevende filmpje van mij naar mijn adreslijst te sturen. Zodat al mijn goede vrienden getuige zijn van de capriolen die ik uithaal voor mijn computer. Ze sturen daarbij ook nog eens alle erotische foto’s die ze in mijn computer hebben gevonden. Tenzij ik binnen drie dagen € 1.650 betaal in bitcoins.

Het bericht is meer dan drie dagen oud, dus dat zou inmiddels moeten zijn gebeurd. Ik vraag aan Jan: “Heb jij erotische foto’s van mij gekregen?” Hij is meteen geïnteresseerd. Hoopvol vraagt hij: “Nee?” Ik laat hem de mail zien.

“Dat is me wat,” zegt Jan.

“Ja. Misschien moet ik toch eens erotische foto’s laten maken. Als ik nog tien jaar wacht, is het helemaal niet meer de moeite waard.”

“Steengoed idee,” vindt hij. “Zal ik ze maken?” *Boys will be boys*. Al worden hun snorren al grijs. We zitten bejaard naar elkaar te glimlachen. Lang genoeg samen om zeker te weten dat er geen geheimen bewaard liggen in verborgen delen van harde schijven. Veilig. En saai.

“Waar is dat wachtwoord van?” vraagt hij.

“Van het hondenvoer.”

“Aanpassen maar,” raadt hij aan. “Straks bestellen ze een ton voer om je onder druk te zetten. Je weet maar nooit.”

Van dat argument ben ik op slag diep onder de indruk. Het idee! Een enorme vrachtwagen die de dijk op rijdt. Een achterklep laat zakken.

En dan een ton hondenbrokken op je tuinpad stort. In het ergste geval als je hond buiten is. Die dan wordt bedolven. Of zich doodeet. Dat kan heel goed. Wij hebben een labrador.

Nu heb ik dus een ander hondenvoerwachtwoord. Erotische1650Fotos. Dat raden ze nooit.